పిన్ని

పెళ్ళకూరు జయప్రద

''పిన్నీ! వస్తున్నా పిన్నీ నువ్వు నాకు తొలి చంపల మీద బహూకరించిన వేళ్ళ గుర్తుల మధురస్మృతులతో ఇంతవరకు గమ్మెక్కొచ్చిన నేను చదువైపోయి నీ దగ్గరకు పరుగెట్టుకొస్తున్నాను. ఆనాడు కాదు నువ్వు చేయెత్తితే అమ్మమ్మ ఒడిలో దాక్కునే వాడిని....''

ఆరోజు వచ్చిన ఉత్తరంలోని ఆమాటలే పదేపదే చదువుకుంది జగదీశ్వరి. ఆమె కళ్ళ నుండి ఆనందభాష్పాలు చంపల మీదుగా జారిపోతున్నాయి. ఆమె పెదవులు వణుకుతున్నాయి. ఆ ఒక్క మాట కొరకు ఎంతకాలం నుండి ఎదురు చూసింది! చాలు చాలు, వాడికి తన మీద కోపంలేదు. అంతకంటె తను వినాలనుకున్న సంతోషకరమైన విషయమింకేముంది? ఎవరి కోసమూ తాను బాధపెట్టలేదు కానీ ఎవరినైతే తను పదిసంవత్సరాలు తన చేతుల మీదుగా పెంచిందో వాడు మౌనంవహిస్తే సరిపెట్టుకోలేకపోయింది. ఇన్ని ఏళ్ళుగా 'ఎప్పుడైనా వాడు రాక పోతాడా' అని తలుపులు బార్లా తెరిచి వుంచింది. తన విశ్వాసమెప్పుడూ తనను మోసం చేయదు. వాడీరోజు వస్తాడు.''

''ఎంతవాడయి వుంటాడో! సి. ఎ. పాస్ అయిన నా కొడుకును ఎంతమంది గౌరవిస్తారో! ఒంట్లు సరిగా చెప్పడం రాలేదని పిన్నిచేత మొట్టికాయలు తిన్న వాడి అడుగులకు ఎంతమంది మడుగులొత్తుతారో... ఆ లెక్కలు, అవన్నీ చేయలేక ఎంతగా సతమతమయిపోయి చిక్కిపోయాడో బిడ్డ! అన్నిటి మధ్యా ఈ పీడ పిన్ని, ఎవరి చేతిలో అయితే దెబ్బలు తినలేక పారిపోయాడో ఆపిన్ని, ఇంకా గుర్తుందా? ఎంత అదృష్టవంతురాలిని చేస్తున్నావురా.''

ఈ ఇంటికొచ్చిన ఇంత కాలానికి ఆమె మనసు ఆనందంతో గంతులేసింది. అప్పుడే అక్కడకొచ్చిన తన పన్నెండేళ్ళ పెద్ద కొడుకును ఒళ్ళోకి తీసుకుని గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకుంది.

''రాజా! ఈరోజు మీ అన్నయ్య వస్తున్నాడురా.''

వాడు అమ్మవైపు నిర్లక్ష్యంగా చూస్తూ, ''అన్నయ్యెవరు నాకు'' అన్నాడు.

ఆమె వాడి బుగ్గలు నిమురుతూ అంది ''నా పిచ్చితండ్రీ! నీ కేమీ తెలియదు. రమేషన్నయ్య లేడూ వాడురా.''

రాజు ఒక్కమారు ఆశ్చర్యపోయి నోరు చప్పరించాడు.

''వాడు నా అన్నయ్యేంటి? వాడెలాగా నీ దగ్గరే వున్నాడా ఏం?''

తల్లి మనస్సు చివుక్కుమంది. తన కొడుకు మనస్తత్వం తెలిసినా వాడి మాటలకు ఎప్పటికప్పుడు ఆమె బాధపడుతూనే వుంటుంది.

అవును బాబూ! నీలాగ వాడు నా దగ్గర లేడు. నీలాగ వాడు నన్ను వేధించడం లేదు. నువ్వు మాత్రమే నా కొడుకువు. కానీ నువ్వు నీ తల్లి బ్రతికుండగా ఆమె కేవిధంగానూ పనికిరావు. ఆమె శవానికి మాత్రం కొరివి పెట్టగలవులే.' ఆమె బాధను మనసులోనే దాచుకుని అంది—

''నీ మాటలకేంగాని ఈరోజు రమేష్ వస్తున్నాడు. గూడుబండి కట్టించుకువెళ్ళు స్టేషనుకు.''

"అమ్మా, నువ్వెప్పుడూ అంటావే. ఇప్పుడు కోడిపందేలకొస్తావని చెప్పాను. లేకపోతే వాళ్ళే మనుకుంటారు."

"అవును. వాళ్ళేమంటూ అనుకోవచ్చు. ఏమీ అనుకోంది ఈ అభాగ్యురాలు తల్లి, ఒకవేళా. సరే వెళ్ళు" పెట్టేస్తోంది.

అప్పటివరకు ముళ్ళ మీద కూర్చున్నట్టున్న తల్లి ఒడిలో నుండి ఒక్క గెంతు గెంతి పరుగెట్టి వృంజాను వెతుక్కుంచుకుని వెళ్ళిపోయాడు రాజా. వాడు వెళ్ళిన వైపే చిన్నపోయి చూసిందామె. "వీడు విడిపోతున్నాడు" మనసులోనే గొణుక్కుంది. వెంటనే రమేష్ ఆలోచనలలోకి జారిపోయిందామె.

* * *

వాకిట్లో కారు శబ్దం వినగానే వరండాలోకి పరుగెట్టింది. అక్క రమేష్‌ను తన చేతికందిస్తూ "వీడిని పెంచడం నా వల్ల కాదు తల్లీ. ఒకటే పిన్నీ పిన్నీ అని ఏడుపు" అంది. అప్పుడు కొండ ఎక్కినంత సంతోషమయింది తనకు. లేకపోతే పుట్టిన బిడ్డను పెంచుకుని తన దగ్గర వదిలిపోయి, ఐదు సంవత్సరాలు పెంచాక "నా ఆరోగ్యం బాగయింది. ఇక నేను తీసుకెళ్తాను" అని తనకు కాకుండా వాడిని తీసుకెళ్ళిపోతుందా? మూడు నెలలు తిరగకుండానే తిరిగి తీసుకొచ్చింది.

ఆ తర్వాత ఐదేళ్ళు తన పెంపకంలో పెరిగాడు వాడు. వాడి తెలివి అమోఘం, వాడి జ్ఞానం తనని ఎప్పటికప్పుడు ఆశ్చర్యపరుస్తుండేది. చురుకుదనంతో పాటు, వాడికి పొగరు కూడా హెచ్చు పాళ్ళలోనే వుండేది. అందుకే అప్పుడప్పుడు తన చేత బలంగా దెబ్బలు తినేవాడు. ఎన్ని దెబ్బలయినా తినేవాడుగాని తన కిష్టం లేకపోతే అన్నలు చదవడానికి ఒప్పుకునేవాడు కాదు. అటువంటప్పుడు, ఉడుకురక్తంలో ఉద్రేకంతో వాడు వెక్కివెక్కి ఏడ్చేవరకు, కొట్టేది. ఒకరోజు వాడి మీద చెయ్యి ఎత్తబోతుంటే అమ్మ అడ్డు వచ్చింది. "అమ్మా! నీ మనవడికి పిల్ల చొక్కాలు కుట్టించడంకాదు. కాస్త బుద్ధులు కూడా నేర్పనీ" అంది కోపంగా వాడివైపు చూస్తూ. అమ్మ నవ్వి అంది, "తొందర వద్దులే జగతీ! నీ కొడుకుల్ని బుద్ధిమంతుల్ని చేద్దువుగానిలే." అప్పుడు తను ప్రతిజ్ఞ చేసింది గర్వంగా— తన కొడుకుల్ని ఘనంగా నలుగురిలో తలెత్తుకు తిరిగేలా చేస్తానని... కాని జరిగిందేమిటి? కోడిపందేల కొరకు తల్లి మాట కాదని ఈ [illegible] వెళ్ళా?

అమ్మను తలచుకొని ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. "ఆమె అనుభవంతో చెప్పే మాటలన్నీ తను ఖండించేది. ఒకరోజు బాగా గుర్తుంది. అమర్నాథ్ అక్క వచ్చింది. కొడుకు చదువును పరీక్ష చేసుకుంటుంది. అందుకని వాడికి రాని ఇంగ్లీషు పాఠం పట్టుదలగా చెప్తోంది. బుద్ధిగా చదువుతున్న వాడికి మధ్యలో ఏమయిందో తెలియదు. 'ఇకనే చదవను' అని లేచి వెళ్ళిపోయాడు. వాడి జుట్టు పట్టుకుని ఒక మొట్టికాయ వేసింది. వాడు ఏడుస్తూ అమ్మమ్మకు ఫిర్యాదు చేసుకున్నాడు. ఆమె కోపంగా వచ్చి "వాడు చదువుకోకపోతే ఇక్కడ జరిగేదేమీ లేదు. తన కాలు మీద కాలు వేసుకున్నా జరిగిపోతుంది. కానీ తల్లీ! వాడిని మాత్రం నువ్వు దండించకు. ఆ తర్వాత వాళ్ళమ్మకు నేను చెప్పుకోవాలి" అంది. అమ్మమ్మ వెనక ధైర్యంగా నిలబడి వెక్కిరిస్తున్నాడు. దాంతో రెచ్చిపోయి చెక్కపట్టుకుని తన తలకు తగిలింది. వాడికి భయమేసి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వడం ప్రారంభించాడు. వాడిని గుండెల కదుముకుంటూ తన మొగంలోకి చిటపట చూస్తూ అంది అమ్మ "గొడ్రాలి కేం తెలుస్తుంది కడుపు తీపి."

ఆ తర్వాత ఆమాటన్నందుకు అమ్మ చాలా నొచ్చుకుంది. అది వేరే విషయం. కాని దానిమూలంగా తను చాలా బాధపడింది. రెండురోజులు నిద్రాహారాలు మానేసి ఉపవాసాలు చేసింది. కాని.. ఇప్పుడు తలచుకుంటే అనుభవాల రథంలో నిల్చుని అమ్మ అన్నమాటలలో ఎంత నిజముందో! అనిపిస్తుంది.

ఆమె ఆమాట మనస్ఫూర్తిగా అనలేదు కాబట్టి అది శాపంగా పరిణమించి తను గొడ్రాలు కాలేదు. కాని ఏ నాడూ తన బిడ్డల మీద తను చెయ్యెత్తలేదు. పరాయి బిడ్డ మీద వున్న స్వతంత్రం కూడా స్వంత బిడ్డల మీద లేదు. అందరూ కలిసి తన రక్తాన్ని పీల్చేశారు. అప్పట్నుంచి కడుపు తీపి తనను చెయ్యెత్తనివ్వకుండా చేసింది.

అమర్నాథ్ అక్క వచ్చింది. తన కొడుకు ప్రజ్ఞావిశేషాలకు పొంగిపోయింది. ఆమె తన్ను మెచ్చుకునే సమయంలో అమ్మ చూస్తుండగా వచ్చి అంది అక్కతో—

"పిచ్చి! నీ కొడుకును ఇక విడిచి పెట్టు. జగతి వాడిని చంపేస్తుంది. ఇక నా తరంకాదు వాడిని రక్షించడం." అక్క నవ్వేసుకుంది. నాలుగురోజులుండిపోయాక అక్క వెళ్ళిపోతూ "వీడి నాన్న బెంగ పెట్టుకున్నాడు. వీడి మీద. కొన్నిరోజులుంచుకుని పంపుతాను" అని వెంట తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది. చాలా రోజులయ్యాక వాడిని చూడాలనిపించి జాబు వ్రాస్తే, "ఇక్కడ కాన్వెంటులో చేర్పాము. బాగానే చదువుకుంటున్నాడు. తొందరలో నీ కొడుకు ప్రజ్ఞ చూడానికి తీసుకొస్తాను" అని వ్రాసింది. తన మనస్సు చివుక్కుమంది. "వాడిని తను కొట్టడం అక్కకు ఇష్టం లేదా?"

వాడు వెళ్ళిపోయాక కొన్నిరోజులదాకా గాని తెలిసిరాలేదు. వాడంటే తన హృదయంలో గూడుకట్టుకున్న మమత, అనురాగం. ఒక్కొక్కరోజు వాడి చిలిపిచేష్టలు, వాడి తెలివితేటలు గుర్తుకొచ్చి మనసు వాడి వైపుకు పరుగెత్తేది. వాడిని కొట్టినందుకు తనను తానే నిందించుకునేది. ఒకరోజు అమ్మతో అంది 'అమ్మా' నాకు కన్నడిని చూడాలని వుందని. అమ్మ నవ్వి అంది "ఏం చెయ్యి దురద పెడ్తోందా?" ముడుచుకుపోయిన తన ముఖాన్ని చూసి మరలా అమ్మే అంది,

"వాళ్ళు దూరాన ఉద్యోగం చేసుకునే వాళ్ళు. మాటిమాటికి వాడిని తీసుకు రమ్మని ఉత్తరం వ్రాస్తే ఏం బాగుంటుంది?"

దానితో నోరు మూసుకుంది కాని మనసు నిలవడంలేదు. ఎందుకో పదేపదే వాడిని గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకోవాలని, గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకోవాలని, వాడి పనులన్నీ స్వయంగా చేయాలని, కొట్టకుండా వాడిని చదివించాలని, వాడు తన చుట్టూ 'పిన్నీ! పిన్నీ!' అంటూ తిరుగుతూ వుండాలని. ఎన్నెన్నో ఊహలు. అవి పెరిగి పెరిగి తన్ను చుట్టుముట్టేసాయి. వాటి బలమైన కౌగిలి నుండి తప్పించుకోవడం తన తరం కాకపోయింది. అందుకే అక్కకు ఉత్తరం వ్రాసింది.

"అక్కా! వాడిని ఒక్కదెబ్బ తీసినవేగా నీ కోపం. అంతమాత్రానికే వాడిని నానుండి దూరం చేస్తావా? వాడిని నువ్వు కంటే కన్నప్పటినుంచి ఐదేళ్ళు పెంచాను నేను. నాకు

పూర్తి తెలిసేలోపునే రోజులలో పది సంవత్స రాలన్నా నిండని నాకు వాడి నప్పగించి వెళ్ళిపోయావు. తీరా పదిసంవత్సరాలు, పెంచాక, మమతలు పెంచుకున్నాక నిర్దా క్షిణ్యంగా నాదగ్గర నుండి లాక్కుపోయావు. వాడిని ఒక్క దెబ్బవేసే అధికారం నాకు లేదనికదా అమ్మ అభిప్రాయమూ, నీ అభి ప్రాయమూను. పోనీలే.. వాడిని ఒక్కసారు చూడాలని వుంది పంపించు..."

దానికి జవాబు వెంటనే వచ్చింది.

"పిచ్చి జగతీ! వివరన్నారు వాడిని నువ్వు కొట్టకూడదని. వాడు నీ కొడుకు. నాకప్పు డన్పిస్తుంది. నువ్వు ప్రేమించినంతగా వాడిని నేను ప్రేమించడంలేదని. మీ బావ వాడిని దూరంగా వుంచడానికి ఇష్టపడ లేదు. అందుకే అక్కడనుండి తీసుకొచ్చాను. అలా అని నీ మీద మీ బావకు అవిశ్వాసమను కునేవ్. అదేంకాదు. ఇంకా ఇద్దరున్నా ఆయ నకు వీడంటేనే ఎక్కువ ఇష్టం. ఎంతైనా మొదటి బిడ్డ కదూ.." అంటూ ఏమేమో వ్రాసింది. నాలుగురోజుల్లో వాళ్ళ ఆఫీసు ప్యూను చేత రమేష్‌ను పంపించారు. వాడు కొద్దిగా పెద్దవాడయ్యాడనిపించింది. కాని అల్లరి తగ్గలేదు. వాడి మీద చెయ్యి చేసు కోకుండా పదిరోజుల పాటు వాడితో చిన్న పిల్ల అడుకుంది. మరలా వాళ్ళ నాన్న కబురు చేయగా తనను ఆవేదనకు గురి చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆతర్వాత కొన్నిరోజులకు తనకు పెళ్ళి సంబంధం ఒకటి వచ్చింది. ఆయన పెద్ద భూస్వామి ఒక మూల పల్లెటూరిలో. చదువులేదు. కాని అందం వుంది. ముగ్గురు అన్నదమ్ములు వాళ్ళ తల్లితండ్రి లేరు. ఆఖరి వాడు పెళ్ళికొడుకు. అందమైన వాడని మురిసిపోయినా చదువు లేనివాడిని చేసుకోవడం ఇష్టంలేదని ఖచ్చితంగా చెప్పింది. సంస్కారం చదువుతో రాదమ్మా. ఎన్ని చదువులు చదివినా పొట్టకూటికే అన్న ట్లున్న ఈ కాలంలో ఆస్తి వున్నప్పుడు చదువు లేకపోయినా ఫర్వాలేదు జగతీ" అన్న అమ్మ మాటలతో తనూ ఏకీభవించింది. ఫలితం అతనితో తన జీవితం ముడిపెట్ట బడింది. 'పెళ్ళితోపాటు స్త్రీ తన వ్యక్తి త్వాన్ని వదులుకోవలసి వుంటుంది' అని తెలుసుకోవడానికి చాలాకాలం పట్టలేదు.

పెద్ద ఆస్తివుందని అమ్మ మురిసిపోయి నంత సేపు లేదు. ఆ ఆశ కూడా లేకుండా కాస్త సేపు తీసుకోలేదు ఆడ అరిపోవడానికి.

పిచ్చి

ఆ ఆస్తిలో చాలా భాగం పెద్దన్న స్వార్జిత మవడంతో ఇంట్లో గొడవలతో కోపమొచ్చి వాళ్ళు విడిపోతూ తన ఆస్తి యావత్తూ తీసుకెళ్ళిపోయారు. తనకు మిగిలింది చాలా కొద్దిమాత్రమే. దానితో వ్యాపారం చేయా లనుకున్నారాయన. దాని కొరకు ఇంకొంత డబ్బు పుట్టింటి నుండి తెమ్మన్నారు.

తన పెళ్ళి చేయడానికి నాన్న ఎంత అవస్థలు పడ్డారో తనకు తెలుసు. పెద్ద కూతురిని పెద్ద ఇంటికి పంపించడంతో ఆయన ముసలివాడయ్యాడు. ఇప్పుడు, రెండో కూతురి పెళ్ళి కొరకు కట్నం డబ్బు కోసమై బిచ్చగాడయ్యాడు. ఎలా నైతేనేమి తన ఎముకలు పిండి బిడ్డలను గొప్ప ఇళ్ళకు పంపానని సంతృప్తి మాత్రం ఆయనకు మిగిలింది. ఇంకా ఇద్దరు కూతు ళ్ళున్నారు. అటువంటప్పుడు ఆయనను 'భర్త వ్యాపారం చేస్తారు డబ్బు కావాలి' అని అడగడం అవివేక మనిపించింది. ఆ విష యమే ఆయనతో చెప్పింది. దాని మీద చాలా గొడవ జరిగింది. ఆఖరకు తెగేసి చెప్పింది "వాళ్ళింటి నుండి ఏనాడు విడి పోయి వచ్చానో అంతే ఇక నేను వాళ్ళకు పరాయిదాన్ని. పరాయివాళ్ళ సొమ్ము అడగ డానికి నా సంస్కారం ఒప్పుకోదు". దానితో ఆయనకు కోపం వచ్చి "ఆ పరాయి ఇంటి గడప త్రొక్కడానికి వీలులేద'ని శాసించారు. తను వూరుకుంది కాని పుట్టింటి నుండి ఉత్తరాల మీద ఉత్తరాలు రాసాగాయి పండక్కు రమ్మని. అసలే కోపం జాస్తి. అందులో విసిగిపోయున్న తను ముందూ వెనకా ఆలోచించకుండా తల్లికి ఉత్తరం వ్రాసింది. ఇంకెప్పుడూ తన గురించి తలచవద్దని, వాళ్ళ గడప త్రొక్కడం లేదనీ. దానితో ఉత్తరాలు కూడా ఆగి పోయాయి. ఆఖరకు తన ఆశయాల కనుకూలంగా తన బిడ్డలను పెంచాలను కుంది. కాని ఆ ఆశ కూడా లేకుండా పోయింది. "ప్రక్కింటివాళ్ళతో తగు వేసు కోవద్ద"ని కొడుకును కొట్టబోతుంటె ఆయన వచ్చి "వాడి మీద చెయ్యి ఎత్తావో నీ వీపు పగులుతుంది" అన్నారు. నిర్ఘాంత పోయింది తను "భర్త భార్యను కొట్ట డమా?" ఎంత చులకన కొడుకు ముందు! ఇకవాడిని తనేం బాగు చేయగలదు! వాడి

నేమంటున్నా అనబోతే 'నాన్నకు చెప్తాను' అని బెదిరించేవాడు. వాడితోనూ, భర్తతోనూ, విసిగిపోయి వూరుకుంది.

* * *

"జగతీ!"

మధురస్మృతుల తలపులలో ఆమె పెద వుల మీద మెరిసిన హాసరేఖ మాయమైంది.

ఎదురుగా నిల్చుని చిరునవ్వుతో తన కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తున్న భర్తకు ఈ విషయాన్ని ఎలా తెల్పడమా అని తట పటాయించింది. చెప్పడమంత కష్టమని కాదు. కాని తనింత మధురంగా ఊహించు కున్న దానిని, క్షణక్షణమే ఎదురు చూస్తున్న దాని అతను కొట్టిపడేస్తే.. కాదంటే?..

అతని చిరునవ్వుతో ధైర్యాన్ని కూడ గట్టుకుని అంది.

"మీకో విషయం చెప్పనా?"

"ఏ విషయం?.. వుండువుండు. నీ విష యం వినేముందు నేను నీకొకటి చూపె డ్తాను."

"ముందు నేను చెప్పేది వినండి మరీ.." చిన్నవాడు మరచిపోయిన అల్లరిని గుర్తుకు తెచ్చుకోవడానికి బలవంతాన ప్రయత్నిం చింది జగదీశ్వరి.

"ఊహూ నేను ముందు" అతనింకా నవ్వుతూ నవ్వుతున్నాడు.

'అప్పుడప్పుడు. మీరు భర్త కదూ. మీరే ముందు" నిండుగా నవ్వుతూ అన్నది.

"అహా ఎప్పటినుండబ్బా ఈ పతి వ్రతాత్వం" వెటకారంగా నవ్వి ముడుచుకు పోయిన భార్య ముఖాన్ని చేతుల్లోకి తీసు కుంటూ,

"నీకు చీర తెచ్చాను" అన్నాడు. ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నీ చీరలన్నీ చిరిగిపోయాయి కదూ!" ఆమెను ఆప్యాయంగా గుండెల కత్తుకుంటూ అన్నాడు మెల్లిగా

ఆమెకు ఆ ఆలింగనంలో హాయిగాని, అతని ఆప్యాయతకు సంతృప్తిగాని కలగ లేదు. అతని వెటకారంలో క్రొత్త చీర ఆనందం కలగలేదామెకు.

"ఏం బాగులేదా? ఆముదం త్రాగినట్లు పెట్టావు ముఖం". బలవంతాన నవ్వుతూ అంది జగదీశ్వరి "చాలా బాగుంది. రంగు, అంచు, నేత అన్నీ బాగున్నాయి. ఎంతయ్యిం దేమిటి?"

"నీకు అన్నీ నవ్వులాటే కొద్దిగా తెక్కువ

ఖరీదయినా కొన్నాను" అమె మాట్లాడ లేదు. అతను లేచి వెళ్ళిపోతున్నాడు గొంతు సవరించుకుని చెప్పింది "ఈరోజు రమేష్ వస్తున్నాడు."

వెనక్కు తిరగకుండానే అన్నాడు "ఎవరు?"

"రమేష్"

"ఊహు" అని వెళ్ళిపోతున్న భర్తవైపు నిరాశగా చూచింది జగదీశ్వరి. పోనీ 'రావ డానికి లేద'ని ఖచ్చితంగా చెప్పలేదు నయమే. అనుకుని సంతృప్తి పడింది.

భోజనం చేస్తూ తలెత్తి, వడ్డిస్తున్న భార్య నుద్దేశించి అడిగాడు.

"ఎవరా రమేష్?"

"మా అక్కయ్య కొడుకు."

"ఓహో! అలాగా? మీ కాలేజీలో స్నేహితు డేమో అనుకున్నాను.. అతని కళ్ళల్లో అను మానానికి వణికిపోయిందామె.

"భగవాన్! వాడు నాకొడుకు. నామొదటి బిడ్డ." నిట్టూర్చింది. నిశ్శబ్దంగా.

* * *

సంధ్య గూటికి చేరుకుంటోంది. ప్రకృతి కాంత ఆలింగనంలోని నలుపు తెలుపుల సమన్వయం వింతగా వుంది. పడమట దిక్కున ఆకాశంలో మారుతున్న రంగులు అద్భుతంగా వున్నాయి. ఎర్రటి కాంతిలో పచ్చటి చెట్లు పరమసుందరంగా కన్పిస్తు న్నాయి.

గమ్యం దగ్గర బడుతున్న కొద్దీ రమేష్ గుండె వేగంగా స్పందించడం ప్రారంభిం చింది.

ఎలా పిన్నిని ఎదుర్కోవడం? ఎప్పుడో చూచిన పిన్ని ఇప్పుడెలా వుంటుంది? అమ్మ లాగ పెద్దగా, నిండుగా కళకళలాడుతూ, ఇల్లంతా బొంగరంలా తిరుగుతుంటుంది కాబోలు. ఎంతైనా యజమానురాలు. ప్రతి పనికీ ఆంక్షలు పెట్టడానికి అమ్మమ్మ లేదక్కడ. తన పిల్లలని తనిష్టమొచ్చినట్లు కొట్టుకోవచ్చు..." ఊహాల నుండి బయట పడి మనసులోనే నవ్వుకున్నాడు రమేష్.

పగలంతా సాధించి చదువు చెప్పేటప్పుడు పిన్నంటే కోపమొచ్చినా, రాత్రి ప్రక్కన పడు కుని ఆమె తనను హృదయాని కత్తు కుంటే హాయిగా వున్నట్లనిపించేది. పగ లంతా 'కొట్టే పిన్ని'లా అన్పించేది నాకు.

పసివయసులో దెబ్బలు మాత్రమే రుచిచూచిన తను వయసు పెరిగే కొలదీ ఆమెలో అనురాగాన్ని కూడా చూడగలి గాడు. అమ్మమ్మ వాళ్ళింట్లో పిన్ని తప్ప తననెవరూ తాకేవారు కాదు. పిన్ని కొట్టినా మిగతా వాళ్ళందరూ తనను రక్షించేవారు. కానీ వాళ్ళెవరూ తనను పిన్నిలా ప్రేమించ లేదు.

ఇంత కాలానికి ఆ విషయం తలచుకున్న పుడుకూడా అతని కళ్ళు ఆర్ద్రమయ్యాయి. అంతగా ప్రేమించిన పిన్నికి తనే మివ్వ గలిగాడు? బంధాలన్నీ తెంచుకుని అమ్మతో పారిపోయాడొకరోజు.

ఇన్ని ఏళ్ళు, పిన్ని జ్ఞాపకాలలో పెరిగి ఈనాడు ధైర్యంచేసి ఆమె నెదుర్కో బోతున్నాడు. తలచుకుంటే విచిత్రంగానే

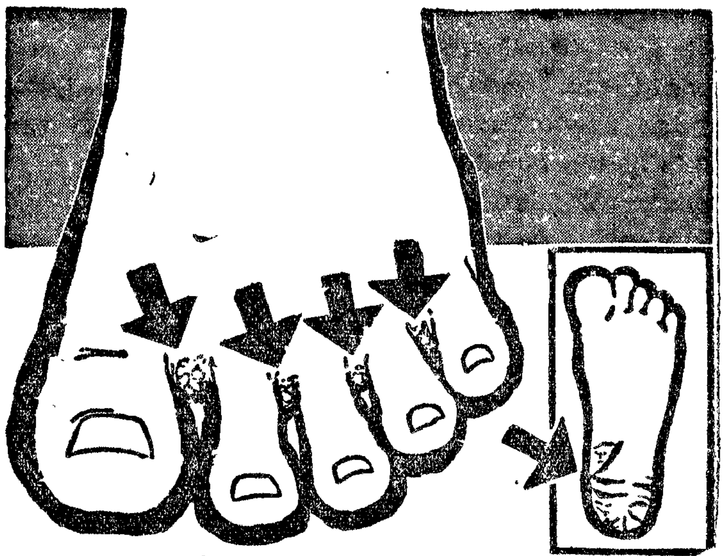

కాలివేళ్ల మధ్య ఒరుపుడు
పుళ్ళు మడమ పగుళ్ళు
చర్మంలో సహజంగా వుండే
చమురులు లోపించటంవల్ల
కలుగుచున్నవి

కాలివేళ్ళ మధ్య ఒరుపుడు పుళ్ళు. మడమ పగుళ్ళు లిచెన్‌సా వల్ల నయం కాగలవు; ఏమంటే. లిచెన్‌సా చర్మానికి పోషణ ఇస్తుంది. త్వరితగతిని దీర్ఘకాలం నిలిచియుండేట్లు గుణమిస్తుంది.

చర్మ రుగ్మతలు లిచెన్‌సా కు శీఘ్రంగా లొంగుతవి
నేడే ఒక ట్యూబువాడి చూడండి
DZ 1613 TG

తుంటుంది. "ఇన్ని సంవత్సరాలు ఎలా వుండగలిగాడు పిన్నిని చూడకుండా!"

* * *

"పిన్నీ!"

"క..న్నా..!"

అంత దూరాన నిలబడి విచిత్రంగా, ఆనందంగా మిలమిల మెరిసే కళ్ళతో అనురాగమంతా అందులో నింపుకుని కన్నార్పకుండా చూస్తోంది ఆమె. "ఎంత వాడయ్యాడు! ఇంకా చిన్ననాటి చిలిపివాడినే, ఊహించుకుంది తను. ఇంత గంభీరంగా, ఇంత పొడవున ఎప్పుడెదిగిపోయాడు! తను చిన్ననాటి స్మృతుల నన్నింటినీ ఎప్పుడు దొంగిలించుకున్నాడు? పది సంవత్సరాల పసికందు ఇంతలో పాతిక సంవత్సరాల యువకుడుగా నిల్చుని "పిన్నీ" అని పిలిస్తే ఎలా భరించడం? భగవాన్! అతిమధురమైన వాడి బాల్యాన్ని అప్పుడే ఎందుకు లాక్కున్నావ్?" ఆమె కళ్ళల్లో గిరుస నీళ్ళు తిరిగాయి.

"పిన్నీ!"

"కన్నా!" మితిలేని మమతతో గబగబ వచ్చి రమేష్‌ను గట్టిగా గుండెల కదుముకుంది.

"ఎంతలా మారిపోయావురా?"

"పదిహేను సంవత్సరాలయింది పిన్నీ నువ్వు నన్ను చూచి" నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు రమేష్.

"అవును.. నాకు తెలుసు.. ఎలా వున్నావురా ఇన్నిరోజులు పిన్నిని చూడకుండా" ఆమె గొణిగింది.

ఆమె గుండెల మీద వాలి ఆలోచిస్తున్నాడతను.

"సన్నగా, తీగలా, చలాకీగా వుండే పిన్ని

పిన్ని

పూర్తిగాపోయింది. ఆమె కంఠంలో ఎప్పటిలా శాసనంలేదు. కాని ఎప్పటి ఆప్యాయత వుంది. ఆమెకళ్ళల్లో అధికారయుతమైన అనురాగం కాదు అసహాయతతో కూడిన అనురాగం వుంది. కానీ..కానీ.. ఇన్ని సంవత్సరాలకు మరలా అదే గొంతు 'కన్నా' అని అదే పిలుపు. భగవాన్! దీని నుండి ఎప్పటికీ నన్ను దూరం చేయకు."

కొడుకును తన గుండెల మీద నుండి లేపి కళ్ళు తుడుచుకుంది. ఆమె పెదాలు నవ్వుతున్నాయి.

"బాగున్నావురా?"

"ఏం బాగలేవా పిన్నీ"

"అల్లరి మాత్రం పోలేదు" సన్నగా నవ్వింది.

"నువ్వు నన్ను ప్రేమించడం మానేంత వరకు నేను అల్లరి చేయడం మానను పిన్నీ" ఆ మాటను పైకి అనలేకపోయాడు. ఆమె ఆ మాటలు విన్పించుకోలేదు.

"అమ్మ బాగుందా కన్నా"

"బాగుంది. నీతో పోటీకి లావెక్కుతూ." నవ్వాడు.

"అమ్మమ్మ నీమధ్య చూసావురా" ఆమె కంఠంలో కన్నీళ్ళు కదలాడాయి.

"లేదు పిన్నీ! నేరుగా నీ దగ్గరకే వస్తున్నాను."

"పెద్దతనంలో ఎలా వుందో ఏమో! చిన్నప్పుడు ఆమె చాదస్తంగా మాట్లాడి విసిగిస్తుంటుందని ఆమెకు దూరంగా వేరుగా రూములో కెళ్ళి పడుకునే దాన్ని. ఈనాడు చూడాలన్నా వీలుపడదు', దుఃఖంలో గొంతు పూడుకపోయింది.

"ఒక్కమారు అమ్మమ్మను చూడాలని వుందిరా" ఆమె కళ్ళ నుండి టపటప రాలాయి కన్నీళ్ళు. కన్నార్పకుండా పిన్ని వైపు చూస్తున్నాడతను.

'ఎలా పిన్ని కన్నీళ్ళు తుడవడం?'

"తాతయ్య ఆరోగ్యం బాగుందా" తననుతాను సంబాళించుకుంటూ అడిగింది.

"ఫరవాలేదు పిన్నీ బాగానే వుంది."

"నాగురించి ఎప్పుడైనా అనుకుంటూరా?" అతికష్టం మీద మెల్లిగా అడిగింది.

"ఎందుకనుకోరు పిన్నీ. నువ్వు పుట్టింటికి రాకపోతే మాత్రం వాళ్ళకు నువ్వు కూతురు:వేగా?"

"కాదురా నువ్వు అబద్ధం చెప్తున్నావు. నేను నాభర్తను పుట్టింటికి పంపమని ప్రాధేయ పడలేదని వాళ్ళకు కోపం..నాకు తెలుసు. వాళ్ళ అభిప్రాయం నాకు అహంకారం యెక్కువని, వాళ్ళ నెవరినీ చూడక పోయినా నేనుండగలననీ.."

"పిన్నీ!"

"నీకు తెలియదురా. అదంతే.. అవును నిజమే నాకు అహంకార ముంది. కాని వాళ్ళకు తెలియంది ఇంకొకటుంది. ఆ అహంకారపు పరదా వెనక నేనెంతగా క్షణ క్షణమూ కుమిలిపోతున్నానో వాళ్ళర్థం చేసుకోలేర. అందుకు వాళ్ళు ప్రయత్నించను కూడా ప్రయత్నించరు."

....

"...పోనీ నాకు వాళ్ళక్కరలేదు. వాళ్ళ బిడ్డలలో నేను ఒకతెనుకానూ? బిడ్డ తప్పు చేస్తే క్షమించకపోతే పోనీ శిక్షించడం ఈవిధంగా మాత్రం కాదు.. నేనంటూ ఒక కూతురు నున్నానని వాళ్ళు మరచిపోయారురా" ఆమె వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది. విధిచేత మమకారాల నుండి వంచించబడ్డ తన జీవితాన్ని తలచుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తోంది.

"పిన్నీ! నువ్వు తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నావు పిన్నీ. అమ్మమ్మ వాళ్ళు చాలామార్లు అల్లుడికి కబురంపించారు. జవాబు లేకపోతే వాళ్ళే రావాలనుకున్నారు కానీ నిన్ను కష్టపెట్టడం ఇష్టంలేక ఊరుకున్నారు. నాకు బాగా గుర్తుంది ఆరోజుల్లో అమ్మమ్మ ప్రతిరోజూ ఏడ్చేది" పిన్ని కన్నీళ్ళను తుడుస్తూ చెప్పాడు. కొద్దిసేపటికి తేరుకుంది ఆమె.

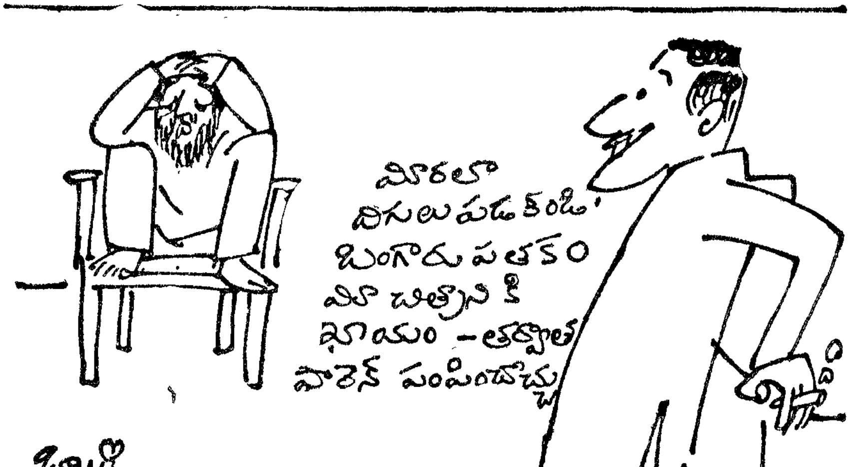

"ఇదేమిటి.. పసివాడి ముందు.. ఏమిటో ఎన్నాళ్ళకో నిన్ను చూడగానే.. ఈ పిన్నికి మతిపోతుందనుకుంటున్నావు కదూ!" అని నవ్వి రమేష్ చెయ్యి పట్టుకుని గదిలోకి తీసుకెళ్ళి మంచం మీద కూర్చోపెట్టింది.

"దూరప్రయాణం. చూడు ఎలా నలిగి పోయావో! వుండు స్నానానికి నీళ్ళు తోడి వస్తాను. ఇక్కడే కూర్చో."

కాళ్ళొడ్డుకుంటూ వెళ్ళే పిన్ని వైపు విచిత్రంగా చూచాడు. 'ఎప్పుడూ గంతు లేసే పిన్ని నడకేనా అది! ఏడ్చే పిన్ని క్రొత్తగా అన్పిస్తోంది అతనికి. పసివాడుగా తనె ప్పుడూ పిన్ని ఏడవగా చూడలేదు. అమ్మమ్మ మీద, తన మీద అధికారం చలాయించే పిన్నే తనకు గుర్తు. తనను ప్రేమించేది నిజమే కాని ఇలా ఎప్పుడూ తన ప్రేమను పైకి వ్యక్తపరచలేదు. రాత్రి తను నిద్రపోయా డనుకుని గుండెల కత్తుకుని "నా కన్నా!" అనుకునే పిన్నే తనకు తెలుసు.'

"రా. స్నానం చేద్దువుగాని" పిలుస్తోందామె. తొట్టె దగ్గర అతను స్నానం చేస్తుంటే కొద్దిదూరంలో పీట వాల్చు కుని కూర్చుంది.

"నీ కాలేజి చదువు ఎక్కడ హైదరా బాదులోనేనా?"

"అవును"

"చెల్లెలేం చేస్తోంది."

"పెళ్ళి చేసుకోబోతోంది" నవ్వాడు రమేష్.

"అప్పుడే పెళ్ళేంటి పసిపిల్ల"

"పసిపిల్లేంటి పిన్నీ ఇరవై సంవత్సరాలు వస్తేనూ"

"అప్పుడే" మనసులోనే గొణుక్కుని "తమ్ముడేం చేస్తున్నాడు?" అంది.

"బి. ఏ. ఫెయిలవుతున్నాడు"

"నవ్వులాటకాదు. నిజం చెప్పరా. నాకు మీ అందరి గురించి తెలుసుకోవాలని వుం డదూ?..."

"అదేంటి పిన్నీ! నిజం. వాడికి చదువు రావడంలేదు అదే అమ్మ బెంగ"

"నేను నమ్మను నీ తమ్ముడికి చదువు రాకపోవడమేంటి?"

"వాడు నాకు తమ్ముడేగాని, నీ కొడుకుగా మాత్రం పెరగలేదు పిన్నీ" చేతిలోకి సబ్బు నురుగు తీసుకుంటూ అన్నాడు.

"నీ చేత ఒక దెబ్బతినందే ఎవ్వరికి మాత్రం చదువెలా వస్తుంది" సంతోషానికి, దుఃఖానికి మధ్యస్థంగా కొట్టుకులాడుతున్న పిన్నిని నవ్వించాలనే ఉద్దేశంతోనే రమేష్ ఆమాటన్నా, ఆమెకు అది చాలా బలంగా గుచ్చుకుంది.

"పాపిష్టిదాన్ని ఎలా కొట్టగలిగేదాన్నో! కొట్టికొట్టి దూరం చేసుకున్నాను నేను" గొణుక్కుంది ఆమె.

"భలే దానివి పిన్నీ. అలా బాధ పడ్తా వేం? నువ్వు కొడ్తే మాత్రం నాకు తెలి యదూ నువ్వు నన్నెంతగా ప్రేమించే దానివో" అని స్వరం తగ్గించి "నిజం పిన్నీ, నీ పునాది లేకపోతే నేనెక్కడో మధ్యలో కూలిపోయేవాడినే. నా చెంపల మీద ఎర్రటి నీ వేళ్ళ గుర్తులే నన్నింత వాణ్ని చేసాయి" అన్నాడు.

"చాలురా. చాలు. నన్నింకా అదృష్ట వంతురాలిని చేయకు" ఆమె కళ్ళు మెరుస్తు న్నాయి. పెద్ద ఉద్యోగస్థుడైన అనాటి తన కొడుకును తదేకంగా చూస్తోంది. చిన్న రమేషుడికి స్వయంగా తను స్నానం చేయిస్తున్నట్టు, వాడు అల్లరి చేస్తున్నట్టు అనుభూతినందుతోంది ఆమె.

"పిన్నీ!" స్నానంపూర్తి చేసి తుండుతో తుడుచుకుంటూ పిలిచాడు.

"ఏరా" ఉలిక్కిపడింది ఆమె.

"బాబా యెక్కడ పిన్నీ!"

"పొలం నుండి రాలేదు. నీకు పీట వేస్తాను. భోంచేద్దువుగానిరా"

"ఇప్పుడే ఆకలిగాలేదు. అందరం కలిసి తిందాంలే పిన్నీ"

"సరేలే. వేషాలు వేయకు. నాకు తెలి యదా ఏమిటి నీ ఆకలి విషయం?"

"అవును. నా గురించి నీకు ఏమి తెలి యదు గనుక!" మనసులోనే అనుకుని పైకి మాత్రం నవ్వుతూ,

"అచ్చు చిన్నప్పటి పిన్నిలా మాట్లా డావు పిన్నీ!" అన్నాడు.

"అవునురా... చిన్నప్పటి పిన్ని.." అని ఏదో చెప్పబోయి ఆగి,

"తొందరగా రా" అంటూ వంటింట్లో కెళ్ళిపోయింది. ఎదురుగా కూర్చుని కొసరి కొసరి వడ్డిస్తున్న పిన్ని వైపు తినడం మాని తదేకంగా చూస్తున్నాడు రమేష్.

"నా ముఖాన్నేం చూస్తావు. నీ కిష్టమని బీరకాయ పప్పుకూర చేసాను తినరా."

అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"పిన్నీ! నీ దగ్గర నుండి నన్ను తీసుకెళ్ళి కాన్వెంటులో చేర్చాక ప్రతి పనీ నేనే చేసు కోవాల్సి వచ్చేది. అటువంటప్పుడు నువ్వు గుర్తొచ్చి ఏడ్చుకునేవాడిని. అదేమిటో నాకు అమ్మగాని, అమ్మమ్మగాని గుర్తు వచ్చే వారు కాదు."

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆమె కంట్లో నుండి ముత్యాల కంటె అందమైన రెండు నీటిబొట్లు మెరిశాయి.

ఆరుబయట మంచం మీద కూర్చుని చుట్టూ చూసాడు రమేష్. అప్పుడే ఉద యించిన అర్ధచంద్రుని కాంతిలో దొడ్లో చెట్లు మసక మసగ్గా కన్పిస్తున్నాయి. వాటి నీడలు గోడ మీద అటూ ఇటూ కదలుతున్నాయి. మల్లెపందిరి విరగబూసి నట్టుంది. గుబాళిస్తోంది వాసన. చాలా సేపటి నుండి అతనిని ఒక ప్రశ్న వేధి స్తోంది. తను విన్నంత వరకు పిన్నికి ఇద్దరు పిల్లలు. కాని ఇంత చీకటి పడినా వాళ్ళు కన్పించరేం! అయితే తను విన్నది అబ ద్ధమా?

"పిన్నీ! నాకు తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళు లేరా?"

అంతవరకు నవ్వుతున్న ఆమె ముఖం మలినమయింది.

"ఎంత దవుర్భాగ్యం! నీ తమ్ముళ్ళను గురించి తెలుసుకునే అవకాశమే నీకు లేకపోయింది" నిట్టూర్చింది.

"నీకు ఒకతమ్ముడు, ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు. పెద్దవాడు రాజా. రెండవది కమల. మూడ వది భారతి. రాజా ఐదవ తరగతి, కమల మూడు, భారతి నింకా చదవేయలేదు."

"ఎక్కడికి వెళ్ళారు వాళ్ళంతా?"

"రాజా వాళ్ళ నాన్నతో పొలం వెళ్ళి నట్టున్నాడు. కమల భారతిని ప్రక్కింటికి తీసుకెళ్ళినట్టుంది."

చిన్నప్పుడు తనను ఎక్కడికీ పంపేది కాదు ఒంటరిగా. ఒకరోజు స్నేహితులతో ఆడుకుంటూ పిన్ని విషయం మర్చిపోయి దీపాలు పెట్టే వేళకు ఇంటికి వచ్చాడు. వాకిట్లో పిన్ని ఎదురు చూస్తోంది. కొడ్తుం దని భయపడ్డాడు. కాని కొట్టలేదు గబు క్కున ఎత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుంది. అప్పుడు ఆమె కళ్ళల్లో జారిపడిన వెన్నెల రేఖను స్పష్టంగా చూచాడు. అటువంటిది కరెంటన్నా లేని ఈ వూరులో కొడుకు పొలం నుండి ఇంత ప్రొద్దుపోయినా రాకపోతే

ఇంత నిర్వికారంగా ఎలా వుండ గలుగుతోంది? మాట మళ్లించి—

"పిన్నీ! ఇప్పుడు కథలు వ్రాయడం లేదా?"

ఆమె అదోలా నవ్వి 'లేదు' అంది.

ఇంతలో రాజు పుంజును చంకనేసుకుని దూసుకుంటూ వచ్చాడు. పుంజును ముద్దు పెట్టుకుని వదిలి "అమ్మా! మన పుంజా..." అని ఏదో చెప్పబోతూ ప్రక్కనున్న వ్యక్తిని చూచి, ఆగాడు.

"నువ్వేనా రమేషన్నయ్య వంటె. అమ్మ నన్ను స్టేషను కెళ్లమంది కాని, ఏంచేయను, ఈరోజే కోడి పందాలు పెట్టుకున్నామాయె. నీకు తెలియదు కాని ఓహ్ మా కోడి వుంది చూపావ్ ఒక్కగెంతు గెంతిందంటె ఫస్.." పెదవి విరచి ఇంకా చెప్తున్న రాజును వింతగా చూస్తున్నాడు రమేష్.

"అది సరే! పట్నం నుండి వచ్చావు కదా! నాకేం తెచ్చావు" తన ధోరణిని మధ్యలోనే ఆపి అడిగాడు. అప్పటికి తేరుకుని సూట్‌కేస్ తీసి వాడి కొరకని తెచ్చిన 'ఆల్బమ్' తీసి వాడి చేతికిచ్చాడు. వాడు దానిని అటూ ఇటూ త్రిప్పి "దీనినేం చేసుకోనూ?", అన్నాడు అయిష్టంగా. అందుకు రమేష్ చిరునవ్వు నవ్వి "దీంట్లో ఫోటోలు అంటించుకుంటారు" అని చెప్పాడు. ఏదో పిచ్చి వాడి మాటలు విన్నట్టు రమేష్ వైపు చూచి పకపక నవ్వి "ఎక్కడో వెర్రిబాగుల వాడిలా వున్నావే. ఇందులో ఫోటోలంటించుకోవడమేమిటి? గోడకు తగిలించుకోవాలి కాని." అని ఆగి "అయినా వర్వాలేదులే ఇది స్టాంపులు అంటించుకోవడానికి పనికి వస్తుంది" అని దానిని పట్టుకుని తుర్రుమన్నాడు.

వాడు వెళ్లిన వైపే నమ్మలేనట్టు చూస్తూ వుండిపోయాడు రమేష్. తనను తీర్చిదిద్ది పెంచిన పిన్ని కొడుకును అలా వూహించుకోలేదు రమేష్. వాడు అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడైనా ఆమె కసురుకుంటుందనుకున్నాడు. కాని ఆమె అంత సేపూ మౌనంగా ఎటో చూస్తూ కూర్చోవడం అతనికి ఆశ్చర్యాన్నే కలిగించింది. మెల్లిగా పిన్ని వైపు తిరిగి అడిగాడు.

"పిన్నీ! నీకు కెమెరా వుండేది కదూ! ఏం చేసావు?"

ఆమె నిర్లిప్తంగా జవాబు చెప్పింది, "అమ్మేసాను మావారు దాని క్కారణం."

పొలం నుండి వచ్చి తన భార్యతో ఎవరో మాట్లాడుతుండడం చూచి ఆగిపోయాడతను "వీడే రమేష్" భర్తకు పరిచయం చేసింది. "అహ ఎప్పుడు వచ్చారు? అంతా బాగున్నారా?" అన్నాడు అతను నవ్వుతూ. బాగున్నామన్నట్టు నవ్వి తలఎత్తి పరిశీలనగా చూచాడు అతని వైపు రమేష్.

"ఎంత భారీ విగ్రహమతనిది! ఏమి సుందర రూపం!!" అతని పెదాలపై తారాడే చిరునవ్వును చూస్తూ అనుకున్నాడు రమేష్.

"ఇతనిని భర్తగా పొందగలిగిన పిన్ని ఎందుకు సుఖపడలేకపోతోంది?"

"పరీక్షలయిపోయాయా? ఇప్పుడు సెలవలా?"

"అవునండీ" ఆ అపరచిత వ్యక్తిని ఎంత ప్రయత్నించినా 'బాబాయ్!' అని పిలవలేక పోయాడు. అందుకు పిన్ని ముందు తల వంచుకున్నాడు రమేష్.

తన భర్త రమేష్‌తో అంత మర్యాదగా, అంత చనువుగా మాట్లాడుతుంటే సంతోషంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయింది జగదీశ్వరి

* * *

"జగతీ!"

రాత్రి పదిగంటల వేళ నడవలో మంచం మీద కూర్చుని కన్నాతో కబుర్లు చెప్తున్న జగదీశ్వరి ఉలిక్కిపడింది భర్త కేకవేస్తున్న పిలుపుకు.

"కన్నా! ఇప్పుడే వస్తాను" అని తొందర తొందరగా భర్త గదిలోకి నడచింది జాజి పూవుల కట్టను తొలగించుకుని.

ఇప్పటి నుంచి తప్పక పరిశుభ్రకరమైన, ఆరోగ్యకరమైన స్నానానికి — వాడండి.

కొత్త

పెద్దది, ఎర్రనిది నహాన్

క్రెసిల్‌తోగూడినది

ఇప్పటి నుంచి మీరు కొత్త పెద్దది, ఎర్రనిది, నహాన్‌తో ఆనందంగా రోజూ స్నానం చెయ్యండి. ఈ పెద్దది, ఎర్రని స్నానపు సబ్బులో, మీకు అన్ని విధిమించిన పరిశుభ్రకరమైన, ఆరోగ్యకరమైన స్నానమును సమకూర్చే క్రెసిల్ వున్నది! రోజూ నహాన్‌తో స్నానం చెయ్యండి: అది ఆరోగ్యకరమైన అలవాటు, మరిగుర్తుంచుకోండి: నహాన్ పెద్దది—చాలా ఎక్కువ ఆరోగ్యకరమైన స్నానములకు సరికివచ్చును.

"అసలు నీకు మొగుడనే వాడొక డున్నాడని జ్ఞాపకముందా?" భర్త గద్దింపుకు మౌనంగా తలవంచుకుని నిల్చుంది ఆమె.

"వాడు వచ్చిన దగ్గర నుండి చూస్తున్నాను నీ తరహా. నా అతిగతీ కనుక్కునే దిక్కులేకపోతోంది ఈ ఇంట్లో."

"క్షమించండి. నాలుగురోజులు వుండి పోయేవాడు..."

ఆమె మాటపూర్తిచేసే లోపలే గట్టిగా అరిచాడు.

"అడ్డమైన వాళ్ళందరిని పోషించడానికి నా దగ్గరేం రాసులు పోసిలేవు."

ఇక మౌనంగా వుండలేకపోయింది జగదీశ్వరి.

"వాడేం మనకులా గతిలేని వాడేంకాదు. వాడి పిడికెడు మెతుకులుకేగాక మనింటిల్లిపాదినీ పోషించగలడు కావాలంటె."

"మీ పుట్టింటి సొమ్ము కోరుకోవడానికి నేనేం సిగ్గులేనివాడినికాదు. కావాలంటే వాడితోనే నువ్వూ ఊరేగు నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

"ఎందుకు అంతంత మాటలంటారు. నేను..." ఆమె కంఠంపూడిపోయింది.

భార్య కన్నీళ్ళతో అతని కోపం చల్లారింది. ఆమెను దగ్గరకు తీసుకుని బుజ్జగిస్తూ అన్నాడు.

"అలా ఏడవకు. నువ్వు అతనితోనే ఇరవైనాలుగు గంటలూ వుంటూ నన్ను నిర్లక్ష్యం చేస్తే ఎలా? అతను నీ కొడుకు కాని మరెవరన్నాకానీ, నువ్వు నాకు తప్ప ఇంకెవరికీ ఏమీ కాకూడదని చెప్తున్నాను కదా! ఎందుకు నన్ను అర్థం చేసుకోవు?"

ఆమె అతనికి దూరంగా జరిగి కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని అతని కళ్ళల్లోకి చురుగ్గా చూస్తూ అంది,

"అవును. మిమ్మల్ని నేనర్థం చేసుకుంటాను. కాని నన్నెవరు అర్థం చేసుకుంటారు? మీరు..మీరు.. నన్నేనాడైనా అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించారా? బలంగా నా వ్యక్తిత్వాన్ని దెబ్బ తియ్యాలని చూచారేగాని, సున్నితంగా ఏ రోజైనా ప్రవర్తించారా?"

అతని జవాబుకైనా ఎదురు చూడకుండా గబగబ గది దాటి ముఖం కడుక్కుని కొడుకు దగ్గర కెళ్ళి "ఆలస్యమయింది కన్నా ఇక పడుకో" అని ప్రక్కనే ఇంకొక మంచం మీద పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

ప్రొద్దున్నే లేచి బెడ్డింగ్ కడుతున్న కొడుకును విచిత్రంగా చూచి,

"ఎందుకు కన్నా! సామాను సర్దుతున్నావ్" అంది జగదీశ్వరి.

"నేను వచ్చి అప్పుడే నాలుగురోజులయింది పిన్నీ. అమ్మ నా కొరకు ఎదురు చూస్తుంటుంది."

"కన్నా!" ఆమె గొంతులో విషాదానికి చకితుడై కడుతున్న బెడ్డింగ్ ఆపి కళ్ళెత్తాడు రమేష్.

"కన్నా! నీ పిన్ని దగ్గర ఇక వుండాలని లేదురా..నేను మాత్రం నీకు అమ్మను కానా?... నీ అమ్మకాదు నేను.. నేనురా నీ కొరకు పదిహేను సంవత్సరాలుగా ఎదురు చూస్తున్నది."

కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న పిన్ని చెయ్యి పట్టుకుని ఆపి "అదికాదు పిన్నీ" అన్నాడు అస్పష్టంగా నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో నిశ్శబ్దంగా కొడుకు వైపు చూచిందామె.

"నీ దగ్గర ఎన్నిరోజులయినా వుండగలను పిన్నీ. కానీ.. కానీ రాత్రి.."

ఆమె ముఖం కాంతి విహీనమయింది. ఒక్కక్షణమయ్యాక గొణిగింది.

"నువ్వు విన్నావా?"

"విన్నాను పిన్నీ అంతా విన్నాను."

అవమాన భారంతో ఆమె తల వంగిపోయింది. ఆ స్థితిలో పిన్నిని చూడగానే రమేష్ గుండెను ఎవరో పిండుతున్నట్లనిపించింది. చటుక్కున లేచి పిన్ని కెదురుగా నిల్చుని ఆవేశంతో చెప్పసాగాడు.

"ఏమీ తెలియని పసితనంలో నీనుండి పారిపోయాను. కాని పిన్నీ! నీ జ్ఞాపకాల నుండి నాకు విముక్తి మాత్రం లభించలేదు. నేను దానిని కోరలేదు కూడాను. అమ్మతో వెళ్ళిపోయాక కూడా నీ దగ్గరకు పరుగెట్టుకొచ్చేయాలని ఆరాటం.. తెలిసీ తెలియని వయస్సులో నాకెవరో చెప్పారు. 'ఇక పిన్ని నిన్ను చూడడానికి రాదని'. ఎందుకో వెక్కివెక్కి ఏడ్చా నారోజు. 'పిన్నిని చూడాలని వుంది' అన్నప్పుడు అమ్మ మొదట కంట తడి పెట్టింది. పిన్ని కావాలని ఏడిస్తే కోప్పడింది. కొద్దిగా పెద్దవాడినయ్యాక కష్టసుఖాలన్నీ విడమర్చి చెప్పింది ఒకరోజు. ఆరోజు నుండి ఈరోజు వరకూ మారుమూల వున్న నీ గురించి తెలుసుకోవడానికే ప్రయత్నించాను. కాని తెలియందే ఎక్కువ వుండిపోయింది..." చెప్పడం ఆపి నిట్టూర్చాడు.

"ఎంత హుందాగా, ఎంత ఠీవిగా వూహించుకున్నాను నీ గురించి! అంత ఎత్తులో అపురూపంగా నిలబెట్టి ప్రతిక్షణమూ నిన్ను గురించి ఏవేవో తలచుకునేవాడిని..నీగురించీ నీ సంసారం గురించి ఎంతో ఉన్నతంగా నాకంటి ముందు మేడలు కట్టుకునేవాడిని. నా పసిహృదయంలో అంతగా ంగా అల్లుకుపోయావు నువ్వు.. నా వూహాలన్నింటిలోను

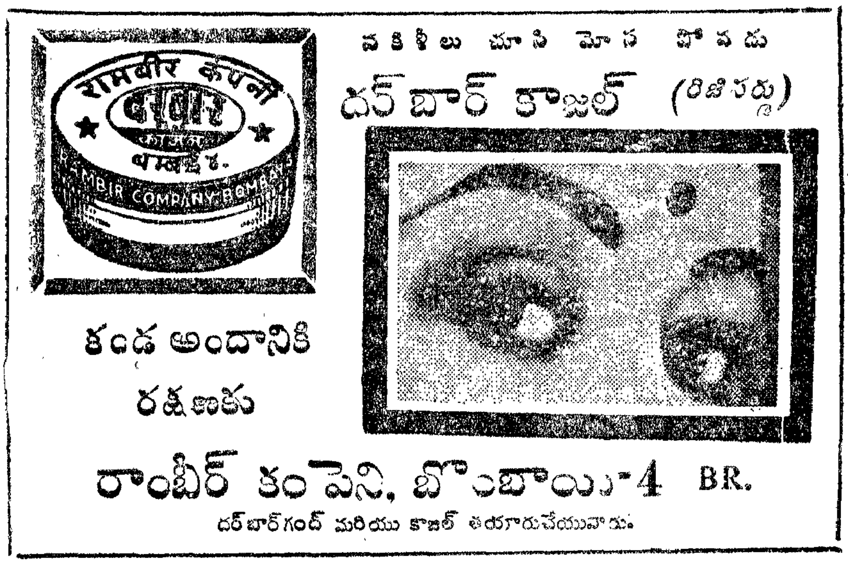

నువ్వే.. మహారాణిలా యాజమాన్యం చేసే పిన్నే...''

''ఆ వూహతోనే బ్రతకాల్సింది నేను. ఎందుకొచ్చా నిక్కడికి. తర్వాత ఈస్థితిలో నిన్నెలావూహించుకోవడం? ఎంతో హుందాగా చిత్రించుకున్న పిన్ని ఇంత అసహాయురాలని తెలిసి ఎలా ఓర్చుకోవడం? అన్నీ పోగొట్టు కున్న నీ గురించి అందరూ కథలు కథలుగా చెప్పినప్పుడు నేననుకున్నాను నువ్వేమీ పోగొట్టుకోలేదని. నీ ఆత్మవిశ్వాసం నీ కుం దనీ..నీ అహంకారాన్ని నువ్వు వదులుకోనం దుకు సంతోషపడ్డాను. భోగభాగ్యా లను భవించకపోయినా నీ ఇంట్లో నీ కధికారం వుంటుందనుకున్నాను. మరొక్కమారు దానిక తలొగ్గడానికి సంతోషంతో ఇంత దూరం పరుగుపరుగున వస్తే..నేను చూచిం దేమిటి?''

''పదిమందికి రెండుచేతులా బట్టలు దానం చేసిన నువ్వు ఈనాడు రెండు చీర లతో కాలం వెళ్లబుచ్చుతున్నావంటే నేనం దుకు సిగ్గుపడడం కాని బాధపడడంకాని లేదు. కానీ పిన్నీ..నీ వ్యక్తిత్వం, ఆశయాలు, ఆదర్శాలు ఏమైపోయాయి. నీ ఆత్మాభి మానం దెబ్బతింటుంటే కూడా ఎలా సహించగలుగుతున్నావ్.. ఎలా ఓర్చుకుంటు న్నావ్ పిన్నీ. ఆజ్ఞాపించడమే తెలుసుగాని ఆజ్ఞాపించబడడం తెలియని నిన్ను ఈ స్థితిలో చూడడానికి నా గుండె ఎలా గిలగిలలాడుతుందో నీకెలా చెప్పను...ఇంకా నన్ను ఇవన్నీ చూస్తూ వుండమంటావా, పిన్నీ..'' ఆయాసంతో ఆగాడు.

పిన్ని

అంతవరకు మౌనంగా వింటున్న జగదీశ్వరి అతనిని గట్టిగా గుండెల కదుముకుంది. అతని కళ్లల్లో నుండి రెండు కన్నీటి చుక్కలు ఆమె భుజం మీదపడి ఇంకి, పోయాయి.

''చాలురా. ఇంత కంటె ఇంకేదో కావా లనుకోవడ మెందుకు? తల్లి మీద పొను భూతి చూపించే కొడుకువు నువ్వున్నావు...'' ఆతర్వాత అతని తల నిమరడం తప్ప ఇం కేమీ చెప్పలేకపోయిందామె.

కొద్ది సేపయ్యాక పిన్ని గుండెల మీద నుండి జరిగి ఆమె కళ్లల్లోకి ఒక్కక్షణం చూచి తలవంచుకుని ''నన్ను వెళ్లనీ పిన్నీ'' అన్నాడు. కొడుకు వైపు కళ్లప్పగించి చూడడం తప్ప జవాబు చెప్పలేదామె. కళ్లెత్తి మరలా అతనే అన్నాడు.

''నీ మీదగాని మరెవరి మీదోగాని కోప గించుకుని నేను వెళ్లడంలేదు పిన్నీ! నేను స్థిరపడ్డాక నిన్ను తీసుకెళ్లి కొన్నాళ్లు నాదగ్గర వుంచుకుంటాను వుంటావా పిన్నీ?''

ఆమె కన్నీళ్ల మధ్య నుండి చిరునవ్వు నవ్వి అంది, ''అలాగేలేరా ఇప్పటికి ఆగిపో, రాత్రికి వెళ్ళవుగాని.''

ఆరాత్రి రమేష్‌ను బాబాయ్‌కు చెప్పి రమ్మని పొలంలో పడుకున్న భర్త దగ్గరకు పంపింది జగదీశ్వరి. గదిలో రాజు, కమల, భారతి అమాయకంగా, నిశ్చింతంగా నిద్ర పోతున్నారు. వెళ్లి రాజు ప్రక్కన పడు కుందామె. ఆ స్పర్శకు వాడటు తిరిగి అమ్మను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

నిగనిగ మెరుస్తున్న వాడి బుగ్గ మీద ఒకముద్దు పెట్టుకుని మనసులోనే అను కుంది జగదీశ్వరి,

''వీళ్లందరిని వదిలి తనెక్కడికి వెళ్ల గలదు? ఈ మమతల బారినుండి తన కేనాటికి విముక్తి?''

కాళ్ల దగ్గర చల్లగా తగలడంతో ఉలిక్కిపడింది.

''వెళ్లొస్తాను. ఆశీర్వదించు పిన్నీ.''

చటుక్కున లేచికూర్చుని కాళ్ల దగ్గ రగా జరుపుకుంటూ, గాఢంగా నిట్టూర్చి అంది అస్పష్టంగా,

''కన్నా! నువ్వు అడగాలా బాబూ నా ఆశీ ర్వాదం కోసం'' ఏదో పోగొట్టుకోబో తున్నట్టు పిన్ని వైపు తదేకంగా చూస్తున్నా డతను. ఆమె ఉన్నట్టుండి అతని రెండు చేతులు గట్టిగా పట్టుకుని ఆవేశంగా అంది,

''కన్నా! నాకు భర్త కావాలి, పిల్లలు కావాలి, సంఘం కావాలి, అదిచ్చే గౌరవం కావాలి. అన్నిటి మధ్యా నువ్వు కూడా కావాలి. కానీ.. కానీ..నీకేం చెప్పను.. వెళ్ళు. వెళ్లిపోరా. ఇంటికెళ్లి ఇంకొకమారు పిన్ని తరిమేసిందని చెప్పు.''

''పిన్నీ!''

అతను చెప్పే మాటలు విన్పించుకో కుండా అతని చెయ్యి పట్టుకుని వాకిటి వరకు తీసుకొచ్చి రహస్యంగా చెప్పింది కాతర కంఠంతో,

''చూడు కన్నా! నా ఇంటి విషయాలు అమ్మకుగాని, అమ్మమ్మకుగాని తెలియ నీయకు. నేను సుఖంగా వున్నానని చెప్పు.'' చెమ్మగిల్లిన కళ్లతో ఆ చీకటిలో పిన్ని వైపు వింతగా చూచాడు రమేష్.

''ఎందుకురా అలా చూస్తావ్. ఇంకా పిన్నిలో అహంకారం, దురభిమానం మిగిలి వున్నాయనా?'' సన్నగా నవ్విందామె. ఆ నవ్వు అతని చెవుల దాకా సోకి అతనిని బాధ పెట్టింది.

వాళ్లిద్దరినీ దూరం చేయడానికి బండి వాడు తొందరపడుతున్నాడు. కొడుకు తల వంచి నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకుని అంది ''సుఖంగా వెళ్లిరా కన్నా! అందరినీ అడిగానని చెప్పు.''